

Co se na nás hrne, aneb noční můra moderní Evropy

25. ÚNOR 2016

Irina Bergset, která se stala obětí Norské mafie, ve svém interview v novinách „Zítřa“ hovoří o „světlé budoucnosti“ Evropanů, kteří do tohoto procesu chtějí zapojit i Rusko: „V Norsku jsou praktikovány národní tradice, postavené na intimních hrách s dětmi: s chlapci i dívkami, páchané vlastními příbuznými, s jejich následným propůjčováním svým sousedům“.

„Redakce: ZÍTRA“: Irino, řekněte nám, jak jste se dostala do Norska a jak na vás tato země zapůsobila?

Irina BERGSET: V roce 2005 v Moskvě jsem se vdala za Nora. Mému synovi bylo tehdy 7 let. Odešli jsme žít do Norska, do komuny Aurskog-Hegland, obec Aurskog. Tehdy jsem ještě nevěděla, že před padesáti lety bylo Norsko zemí, kterou bylo možné srovnávat s civilizací v zemích ve střední Africe.

V roce 1905 se Norsko stalo nezávislým nejen od Dánska, ale i od Švédska. Tak jako tento stát byl státem nevolníků, tak jím i zůstal a navíc jeho velitele občané nikdy neviděli. Platili pouze příspěvky. Rozvoj kultury neexistoval. Obyvatelé hovořili někde Dánsky, jinde Švédsky, tedy jazyky vykořisťovatelů. Později se tyto jazyky smísily a vytvořily jeden umělý, jazyk nazývaný bokmál. Ale i dnes každá rodina v Norsku hovoří svým vlastním dialektem. **Do dnešní doby neexistuje v Norsku žádný státní jazykový standard.**

Bylo by možné říci, že se tento stát teprve teď formuje, kdyby nevznikl opačný proces. Norská společnost morálně rychle degraduje tím, že kopíruje americké zákony a pořádky.

Naftu tam našli už před 50 lety. Je jasné, že stát, který nevlastnil nauku o kultuře, nemohl mít ani technologie na dobývání ropy z moře – Norsko využilo zahraniční naučně-technologickou pomoc.

Tohle všechno jsem zjistila až potom. **Když jsem opouštěla Rusko, věděla jsem jenom, že v Norsku je velmi vysoká životní úroveň na světě.**

Nehledě na to, že jsem zakončila novinářskou fakultu MGU a jsem kandidátkou filologických nauk, Norsko neuznalo moje vzdělání.

Nabídlí mi práci učitelky v sousední komunitě v novém typu venkovské školy – progresivní čínský model nazývaný „Riddersand“, co v převodu znamená „škola rytířů“. **Norské školství** vypadá ve srovnání s naším ruským systémem jako škola pro mentálně zaostalé. Od 1. do 7. třídy je základní škola. Úkolem státního programu je naučit abecedu do 13 let a naučit je číst – číst ceny v obchodech. Nahlas ve třídě číst nelze, protože je to považováno za „ostudu“. Odborný učitel vyvádí dítě na chodbu a pouze tam poslouchá, jak čte, aby nedošlo k jeho zostuzení. Učitel má právo probrat s dětmi dva matematické příklady za den, když děti nejsou schopny pochopit látku, během tří dnů se ještě pokouší jim probírané vysvětlit. Domácí úkol na týden je pět nebo osm anglických slov pro diskrétnost dítěte.

Norská škola je dostatečný příklad degradace vzdělávání. Literatura tam není, historie není, fyzika není, chemie není, zeměpis není. Je tam přírodověda, která se jmenuje „obzor“. Děti se tam učí okolní svět v obecných rysech. Vědí, co byla druhá světová válka. Ostatní podrobnosti se jeví jako psychické násilí proti dítěti.

Nejbohatší stát světa **nedává dětem ve škole ani ve školce jíst**. Přesněji je to tak, že dávají nějakou hmotu pod názvem „tomatová polévka“ ze sáčku a to jen jednou týdně. Je to tak, ve státních i soukromých školkách je jídlo pouze jednou za týden!

Můj starší syn se učil v Rusku v obyčejné škole. Proto se v Norsku stal génius. Do 7. třídy se neučil nic, nepotřeboval to. Ve školách visí oznámení typu: „Jestliže tě rodiče nutí dělat úkoly, zavolej nám. My ti pomůžeme zbavit se od takových rodičů.“

Jediným způsobem jak si trénovat paměť se pro syna stalo piano. Já jsem mu jen říkala: „Jen se někde zmiň o tom, jakou máš náročnou mámu...“

S medicínou je to v Norsku špatné! Potřebovali jsme vyříznout znaménko – Saša má nyní šrám dlouhý 5 cm, prostě ho tam rozřezali nožem. Chirurg z Osla s dvacetiletou praxí, ke kterému jsme čekali více než 7 měsíců, odvedl svoji práci jako vesnický veterinář. Je třeba podotknout, že doktoři v Norsku nejsou. Na to je potřeba se mnoho let učit na univerzitě. Proto hledají doktory po celé západní Evropě.

Měli jsme štěstí, že znaménko nevyřezávala naše místní vesnická doktorka v Borklangenu. To byla dáma z východního Německa. Řekla nám narovinu: „Víte, nikdy jsem to nedělala. Pracovala jsem v Německu v pojišťovně. Fungovalo to tam takto: když si někdo zlomil nohu, přijela jsem a říkála: ano, noha je zlomená“. Potom ještě dodala: „Ale nebojte se, já to zvládnu...“. Před naším zrakem otevřela lékařský deník a řekla: „Tak, zde stojí: namočte vatou v lihu a potřete postižené místo...“. Samozřejmě jsem vzala syna do náručí a odešla jsem...

„ZÍTRA“: Celá tato „místní paleta“ může vytvořit nějaké nepříjemné pocity, ale z určitého momentu se váš život v Norsku stal prostě nesnesitelný. Proč?

I.B.: K neštěstí došlo po šesti letech mého života v Norsku. Nic jsem nevěděla o jejich systému „Barnevern“.

Žila jsem se svými starostmi: práce, dům, rodina... Žila jsem tam a jen málo jsem pronikala do státního mechanismu této země, do které jsem se přestěhovala. **Slyšela jsem, že někomu sebrali děti, ale já jsem přece byla normální matka.**

S mužem jsem se rozvedla za tři roky společného života. Vzala jsem si úvěr v bance a koupila byt, začala jsem žít normálním životem, nikdy jsem nebyla sociálním klientem: pracovala jsem, dětem jsem věnovala dostatečné množství času. Děti byly jen se mnou. Když otec urážel syna z prvního manželství, řekla jsem, že žádná setkání s ním více nebudou.

S dětmi měl povinnost se scházet. Já jsem si jen hlídala, jak jsem mohla, aby u otce nenocovaly – byla tam možnost, že je bude bít. Ale školka a jiné státní úřady na mně vyvíjely tlak, abych dítě otci dávala. Malý syn proto zůstával u otce zpočátku po dvě hodiny v sobotu nebo v neděli. Ale naposledy u něho strávil skoro týden, dítě však dostalo horečku poté, co ho unesl ve třicetistupňovém mrazu k příbuzným do Trondheimu.

7.března 2011 jsem šla na policii v obci Bjorlelengen, protože mi můj malý syn řekl, že mu tety a strejdivé, příbuzní jeho táty, dělali bolest v ústech a v zadečku. Vyprávěl o věcech, kterým jsem nemohla ani uvěřit.

V Norsku je národní tradice, související s intimními hrami s dětmi: s hochy i dívkami, páchané vlastními příbuznými, jejich s následným propůjčováním svým sousedům. Uvěřit tomuto deliriu nebo peklu jsem prostě nemohla. Napsala jsem hlášení na policii. 8. března nás předvolali na službu péče o děti Barnevern. Vyslýchání trvalo šest hodin. Byla jsem tam pouze já a moje dvě děti.

Mají tam exemplární systém ochrany dětí, vytvořený na pohled, že se perou s incestem. Potom jsem pochopila, že centrály Barnevern, které jsou v každé vesnici, jsou potřebné pouze proto, aby odhalily dítě, které se prořekne na nepoddajnou mámu nebo otce a zkrátka je od sebe izolují, potrestají je. Z novin jsem se dozvěděla o případu, kdy sedmi nebo osmi letou dívku soud odsoudil k náhradě soudních výloh a vyplacení kompenzace násilníkovi na jeho pobyt ve vězení. V Norsku je všechno převráceno vzhůru nohama. **Pedofilie se tam nepovažuje jako přestupek.**

8.března 2011 mi poprvé odebrali dvě děti. K odebrání dochází tak: dítě se nevrátí ze školky nebo ze školy, prakticky je ukradené, zmizne. To proto, že je před vámi schované na tajné adrese.

Ten den mi bylo řečeno: „Pochopte, nastala taková situace, hovoříte o násilí k dítěti. Potřebujeme, aby vás prohlédl doktor a řekl nám, jestli jste v pořádku“. Ne protestovala jsem. Poliklinika se nacházela 10 minut cesty autem. Zaměstnankyně Barnevern mně posadila do auta se slovy: „Pomůžeme vám, pohrajeme si s vašimi dětmi“. Děti nezůstaly jen někde, ale na službě ochrany dětí. Nyní ale rozumím tomu, co nebylo správné. Když jsem dojela na polikliniku, starší syn Saša, kterému bylo tehdy 13 let, mi zavolal a řekl: „Mami, odvázejí nás k přijímací rodině“.

Byla jsem ve vzdálenosti 10 km od dětí, které byly odváženy na tajnou adresu. Podle zdejšího zákona tu děti odnímají bez toho, že by někdo dal vědět dopředu a bez nějakého papírování. Jediné, co jsem tehdy mohla, bylo vzpamatovat se. Plakat je v Norsku zakázáno, to se počítá jako nemoc a Barnevern tím může člověka přiřadit na nucenou psychiatrii.

Zdá se, že v Norsku existuje státní plán, kvóta na odebrání dětí rodičům. Pečovatelské orgány se dokonce předhánějí v jeho splnění. Grafy a diagramy se publikují každý kvartál – kolik dětí bylo v jaké oblasti odebráno.

Nedávno se ke mně dostal dokument, zpráva ze Švédska. Je to doklad o případech odebrání dětí z rodin ve Švédsku a sousedních skandinávských zemích. Řeč je o zvláštním fenoménu. Píše se v něm, že ve Švédsku bylo od rodičů odebráno 300 000 dětí. Tedy je řeč o celém ukradeném pokrevním pokolení rodičům. Vědci, kriminalisté, právníci, advokáti – lidé s tradičními hodnotami, kteří ještě pamatují, co ve Švédsku znamenala rodina – se tomu diví. Říkají, že se děje něco nekalého. Jde tu o státní pohromu rodin.

Odborníci hovoří o cifře 10 000 korun na den. Takovou sumu dostává nová rodina za jedno přijaté dítě, jedná se o jakékoliv dítě. Soukromý agent organizace Barnevern dostává za zničení takového rodinného hnízda obrovské prémie, vlastně je zaplacen za krádež potomka. Takhle to chodí ve všech skandinávských státech.

Kromě toho si rodič příjemce může vybírat děti jako na trhu. Například se vám zalíbila jedna ruská, modrooká dívka a vy jste se rozhodli, že chcete právě ji. Potřebujete proto jen zavolat do Barnevern a říci: „Jsem připravena, mám nevelký pokoj pro dítě...“ Potom nahlásíte jméno. Právě toto dítě vám přivezou. Takže na začátku se najdou „pěstouni“ a až potom se u pokrevních rodičů odeberá dítě „podle objednávky“.

Norští ochránci práv bojují s všemohoucím sankčním systémem Barnevern. Opravdu se domnívají, že je to korupční systém na obchodování s dětmi. 3. května 2015 organizovali v Norsku postižení Barneverem protest proti násilnému rozdělování rodičů a dětí státem v Norsku. V žebříčku krádeží dětí rodičům je Norsko první na celé planetě, rozdělování rodičů a dětí je tu totiž státní projekt. Nadpis v norských novinách: „Jedna pětina dětí v Norsku je už zachráněna od rodičů“. Jedna pětina, to je z jednoho milionu všech dětí v tomto státě dvě stě tisíc „zachráněných“ a nyní žijících ne doma, nýbrž v azylech.

Příspěvky na azily dětí v Norsku činí průměrně dvanáct milionů rublů za rok. Pokud z dítěte uděláte invalidu, dostáváte ještě více prostředků a dotací. Čím více ublížení, tím výhodnější azyl, který není ničím jiným, než vězením rodinného typu.

Ze statistiky opublikované v novinách v Norsku jsou z každých deseti novorozených dětí pouze dvě děti od samotných Norů, osm z těch deseti rodí migrantů. Migrantů v Norsku zajišťují zdravou populaci, protože nepraktikují manželství blízkých příbuzných. Nejvíce ze všech dětí se dostalo do Barnevern od ruských rodičů. To znamená, že ruské děti jsou odebrány v první řadě. Prakticky všechny děti narozené jednomu nebo dvěma ruským rodičům se dostávají do spisku Barnevern a jsou v riskantní skupině. Jsou adepty na odebrání „číslo jedna“.

„ZÍTRA“: Když je odebráno dítě, co s tím mohou udělat rodiče?

I.B.: Skoro každý měsíc v Norsku končí život sebevraždou jedna ruská žena. Protože když k vám přijdou a odeberou vám dítě, jste bezbranní, jeden na jednoho se systémem. Když vám říkají: „Nepřipravuješ omeletu podle Norského receptu. Nutíš dítě mýt si ruce. Kulháš, nemůžeš tedy sedět na pískovišti s dítětem. To znamená, že jsi špatná máma, proto vám dítě odebereme!“.

Systém ochrany dětí v Norsku je postaven na domněnce viny rodičů. Rodič je vinen vědomě. Na rodiče se vyťahuje moře lží. Všechno se začíná z prostého obvinění: „Vy chcete odjet do Ruska“. A vy si tohle nemůžete obhájit, protože máte v Rusku příbuzné. Nebo: „Vy chcete zabít své děti“. To proto, že Rusové rádi říkají: „Já tě zabiju!“

Neustále vás staví do situace, kdy se musíte obhajovat. A přitom chápete, že obhájit se je nemožné. Jeden člověk nezastaví norský státní stroj postavený na báječných bonusech advokátům, vychovatelům, soudcům, psychologům, psychiatrům, pěstounům, odborníkům a dalším... Prémie se vyplácí za každého modrookého prcka. Nemáte žádnou šanci zachránit svého syna nebo dceru od norského azylu. Prošla jsem všemi instancemi norských soudů. Zasáhnuto je všechno, všude je korupce. Děti jsou pro ně zboží. Nevracejí se.

Všechny materiály ruského tisku o mých dětech byly přeloženy advokátem Barnevern a použili se jako obvinění u soudu. „Ona je blázen, ona chrání své dítě v tisku!“ Na západě není svoboda tisku ve vztahu k dětem. Apelovat na společnost není možné. Tam existuje zákon o ochraně soukromí, který aktivně proráží nyní i v Rusku.

„ZÍTRA“: Vyrozuměla jste, že současný aktivní systém zničení rodiny v severní Evropě podporuje sexuální násilí na dětech. Jak funguje tento mechanismus?

I.B.: Ministerstvo mládeže v Norsku by se mohlo „doslovně“ nazývat ministerstvem mládeže a rovnoprávnosti všech forem sexuální rozmanitosti. Sexuální menšiny v Norsku, to už prostě nejsou menšiny. Vlastně to vypadá tak, že co je normální, to je v menšině... Svobodně dostupné jsou materiály sociologů, které dokládají: k r. 2050 bude Norsko na 90 % homosexuálním státem. Co se rozumí pod slovem „homo“, je nám těžké si představit. Říká se, že naše ruské představy o „geyích“ a „lesbičkách“, to už je minulost. Na západě je legalizováno jako minimum třicet druhů netradičního manželství. „Předním“ státem na této úrovni je Norsko, tam je „muž“ a „žena“ – dožívajícím pojmem. A ne jen tak náhodou není možno v Norsku bránit dítě, které je narozené v klasické rodině.

Zdálo by se, že se vás to netýká. Říkáte si: „Ať si dělají, co chtějí! Proč by se to mělo týkat mně a mých dětí?“ Dříve jsem také takto přemýšlela, neboť jsem byla v úplné nevědomosti ohledně toho, že v celé Evropě existují sexuální standardy, které vládnou výchově dětí podle určitého klíče. Toto nařízení je závazné pro všechny země, které podepsaly dohodu o změně, kterou se nyní lobuje o přijetí i v Rusku. Tam je přímo napsáno, že rodiče jsou povinni spolku s mediky a dětskými vychovateli učit maličké děti „různým druhům lásky“. Speciální rozdělení tohoto celoevropského sexuálního standardu oznamuje, proč mají učit evropské děti masturbovat rodiče a vychovatelé ve školkách přísně do čtyřech let a v žádném případě ne později (tyto povinnosti už na sebe Rusko přijalo – pozn. Redakce). Pro vás, skalní Rusy, je to velmi užitečná informace. Na str. 46 vzpomínaného dokumentu se píše, že novorozenec musí poznat svoji „pohlavní identitu“. Příkázanou sexuální osvětou je nutné už v době porodu zjistit, kdo to vlastně je: gey, lesbička, bisexuál, transsexuál nebo transvestita. A protože jsou v rovnoprávnosti pohlaví vyňata slova „muž“ a „žena“, závěr si udělejte sami. Pokud si vaše dítě nevybere „pohlaví“, tak mu v tom pomůže všemohoucí norská Barnevern nebo finská Lastensuoelu, německá Jugendamt atd.

Norsko je snad první země na světě, která vytvořila výzkumný institut na univerzitě v Oslo, která sleduje sebevraždy dětí od 0 do 7 let. S celkovým pohledem na obyvatele je to velmi podivné. Jak může být novorozenec vůbec schopný ukončit život? Ale z pohledu místní Barnevern je to

samozejmé. Jestliže děti po sadistických orgiích skutečně umírají, tak je možné to oficiálně svést na „sebevraždu“.

„ZÍTRA“: Irino, zkusíme se vrátit k vaší osobní historii...

I.B.: **Sebrali mi děti podruhé 30. března 2011.** U dveří zazvonili dva policisté a dva zaměstnanci Barnevern. Otevřela jsem dveře na řetízek, podívala jsem se. Policisté div neměli v rukách revolvery, přijel dokonce i sám náčelník Borklangenské policie a řekl: „My jsme přišli pro vaše děti“. Zavolala jsem advokátce, ale ta mi řekla: „Ano, podle zákona v Norsku jste povinna děti předat. V případě, že se budete protivit, děti stejně vezmou s sebou, ale vy je už nikdy více neuvídíte. Musíte jim děti dát a zítra vám vysvětlí, co se děje...“ Děti si vzali hned, ani mi je nenechali převléct a ani mi při tom neukázali žádný dokument, žádné rozhodnutí. Po tomto procese jsem zůstala v šoku: nyní jsem musela dokázat, že jsem – dobrá matka.

V norských novinách byl popsán případ: jednoho chlapce, kterého sebrali matce v dětském věku a znásilňovali ho ve všech azylech. Když se dožil 18 let, koupil si zbraň, a když přišel „domů“ zastřelil své pěstouny.

Jiného norského chlapce sebrali, on plakal, chtěl k mámě. Lékaři řekli, že je to paranoia. Nakrmili ho léky a udělali z něho teplouše. Po křiku tisku ho předali zpět mámě na invalidním vozíku. Už nebyl schopen hovořit, zhubnul o 13 – 15 kg. Došlo u něho k degradaci na takové úrovni, že proces se stal již nevratným.

Po jediném setkání se mnou můj starší syn řekl, že napsal dopis na ruský konzulát: „Já tu umřu, ale já stejně jednou uteču z Norska. Já nebudu žít v koncentráku“. Dokonce si sám zorganizoval svůj útek. Po internetu se spojil s Polákem Křištofem Rutkovským, kterému se už podařilo zachránit polskou dívku z norského azylu. Polák mi zavolał v úplně poslední chvíli, kdy už všechno bylo připraveno, a řekl: „Když vyvezu vašeho syna bez vás, bude to únos, krádež cizího dítěte, když s vámi, tak budu prostě jen pomáhat rodině“. Bylo to těžké, výběr byl strašný: zahynout všichni tři v Norsku nebo zachránit aspoň sebe a staršího syna... Nedej Bože nikomu takovou zkoušku, takový výběr!

V Polsku jsme zůstali tři měsíce. Matka má právo na vlastní děti pouze v Rusku, tam je subjektem rodinného práva. V Evropě nikde. Můj syn na začátku dostal norskou pěstounskou matku. Potom nás zastavili jakoby na žádost „druhé“ oficiální norské matky. V žádosti stálo: „Jistá teta, to jsem já, ukradla dítě z Norského teritoria“. Proto Polsko, ze zákonů Evropy, mému synovi dalo Polskou pěstounskou matku. Abychom byli schopni odvézt dítě z Polska do Ruska, moje máma, tedy babička mého syna se stala ruskou pěstounskou matkou. Takovým způsobem probíhala výměna mezi polskou a ruskou pěstounskou matkou. Takže to byl norský rodič číslo jedna, polský rodič číslo dva a ruský rodič číslo tři. Pravá matka je v Evropě nepodstatná.

„ZÍTRA“: Po vašem návratu do Ruska k vám začala proudit informace o podobných případech. Řekněte něco o vaší společenské aktivitě.

I.B.: Třeba situace: Irina C. 18 let prožila v Anglii. Měla tam přítele. Narodila se jim dcera. Jednou Irina náhodou zjistila, že její přítel je členem sadomasochistického klubu. Dívka se dívala na televizi, kde ukazovali místního závodníka: „Mami, tento strejda si ke mne přišel hrát na doktora. O! A ta teta si se mnou hrála ve vaně...“ Dovedete si představit, co prožíváte, když vám dítě říká takové věci?

Irina šla k anglickému dětskému psychologovi a ten jí řekl: „Drahá, vy jste zaostalá, přemýšlíte včerejším dnem. **To není zvrácenost, to je kreativní sex pro elitu**“. V tu chvíli se zasekla a pomaličku začala sbírat věci, připravovala se na odchod do Ruska. Moudrá žena...

Na začátku byla v Norsku legalizována jednopohlavní manželství. Potom byla legalizována výchova dětí v jednopohlavních manželstvích. Duchovní tam, jak ženy, tak i muži, otevřeně oznamují o své

netradiční orientaci. A nyní se tam objevili i tací, kteří položili otázku o právu zasnoubení se s dětmi, vcházení s nimi dokonce do manželství.

Pokud my, jako tradiční rodiče, budeme jako nečinní sedět a čekat, tak prohrájeme tuto bitvu s jednopohlavními nebo i s jinými pohlavními rozvraceči za naše rodné děti. Dnes jsou experimentální zóny v severní Evropě, Německu plus USA a bývalé britské kolonie: Kanada, Austrálie, Nový Zéland – to jsou „horké body“, odkud já dostávám signály „SOS“ od ruských matek. To jsou první záblesky války za posvěcený obraz tradiční ruské rodiny.

Myšlenka o neodkladnosti odkrytého odporu mi dávala možnost, abych se v Norsku nezlomila, abych se nezbláznila. Každý z rodičů v Rusku by tohle měl pochopit. Za posledních 30 let struktury, které se dotýkají obchodování s dětmi, zajímající se o přerozdělení demokratických mas, uzákonili stav, že rodič a dítě – vůbec nejsou jedno celé, prostě nejsou celek. Nyní děti patří nějakému abstraktnímu společenství, případně státu. Nestačí, že po Haagské úmluvě o krádeži dítěte z r. 1980, kterou Rusko podepsalo v r. 2011, děti patří teritorii, na které prožívaly poslední tři měsíce.

Filozofii těchto nelidů zčásti otevírá projekt vládnoucí dělnické strany v Norsku, o kterém jsem si nedávno přečetla v norských SMI. Lisbakken, ministr dětských záležitostí, bez ostychu říká: „Já jsem homosexuál.“ Chci, aby všechny děti v tomto státě byly takové, jako já“. Dal iniciaci státnímu programu provést experiment: ve školkách byla odstraněna literatura typu „Popelka“, všechny pohádky bratří Grimů. Namísto nich byla napsána jiná literatura, sex – „shön literatury“ jako je „Král a král“ nebo „Děti-geyové“. Tam se například princ zamiluje do krále nebo prince, dívka, princezna se touží vdát za královnu. Ze zákona jsou vychovatelé povinni číst dětem takové pohádky už ve školce na nočníku a k tomu jim ukazovat i obrázky.

Stal se takový případ. Turisté z Ruska přijeli do Nového Zélandu s krátkodobým vízem, například sedmi denním, matka, otec, dítě. Buď rodiče nahlas okřikli dítě, nebo dítě hlasitě plakalo, z restaurace nebo hotelu někdo zavolal službu ochrany dětí. Přijel sbor „záchranářů“ a dítě odebrali, „zachránili“ ho od „rodičů sadistů“. Ruští diplomaté se více než rok bili za to, aby se dítě mohlo aspoň setkávat se svými biologickými rodiči.

Já sama se už dva roky snažím o to, abych měla právo na setkávání s mladším synem. Brejvik, který zastřelil 80 lidí, má právo volat každý den svým příbuzným. Odsouzení k smrti mají na celém světě právo na dopisy a volání, ale matka nemá možnost dokonce ani pohovořit se svým dítětem!

Mimoходом Brejvik „zachraňoval“ Norsko od té vládnoucí „Dělnické strany“ a dokonce oznámil, že nenávidí muslimy. Brejvik byl ve čtyřech letech znásilňován norskou matkou. „Barnevern“ ho odebrala a pustila ho „po vodě“. Každá rodina si ho zkusila „na chuť“. Potom mladík devět let připravoval svoji akci. Myslím, že ho nyní izolovali a řekli: „My jsme ti připravili prostředí, všechno co si chtěl, jen o tomhle tématu mlč!“ Tento aspekt však ze SMI postupně mizí. Švédští žurnalisté už tuto historii zlikvidovali.

Každých pět let Barnevern sčítá migranty, jakých dětí v Barnevern je nejvíce. Top místo zaujímá Afganistán, následuje Eritrea, Irák. Z bílých dětí je na prvním místě Rusko a z celkového počtu států pak na čtvrtém místě. Biologičtí rodiče dostávají od státu povolení na návštěvu s ukradenými dětmi – na 2 hodiny jednou za půl roku. To je maximum. Nyní můj starší syn, který utekl do Ruska, má povinnost virtuálně se nacházet v jejich dětském domě, jako majetek norského obyvatelstva (populace) až do 23 let.

Nemělo by se mluvit o pedofilii jako takové. Tohle je ale jiný fenomén. Jen v Norsku je 19 000 nestátních společenství na přesměřování dětí ze „starobyklých“ (muž, žena) na jiné netradiční pohlaví. Dítě je donuceno rozvíjet se v určité netradiční pohlavní kategorii. To, co mi vykládal můj syn, to už není jen primitivní pedofilie, to je určitý „organizovaný“ trénink, zaměřený na změnu orientace.

„ZÍTRA“: Celému tomu hororu je těžké uvěřit...

I.B.: Mezi tím, co přemýšlíte, či věřit nebo nevěřit, objevilo se celé pokolení rodičů, kteří jsou donuceni s tímto hororem žít.

V moderní Evropě se to předkládá jako způsob tolerantnosti. Říká se, že děti mají jakoby právo na sexuální orientaci od nula let, že mají právo na sexuální různorodost. **Proti nám všem, proti rodičům a dětem tu působí dobře organizovaná světová kriminální síť. Nyní se zdá, že přišel čas, abychom si to čestně a otevřeně přiznali a začali v každém oddělení ruské policie a po celém jejím působišti zavádět speciální pod rozdělení na obranu proti mezinárodním skupinám demografického banditizmu.**

Pozvala jsem lidi z pochodu „Záchrana dětí“, aby se podívali na krásnou masku západní „justice Juvenile“, která se k nám chová jako „spasitelka dětí od rodičů alkoholiků“, přitom je to globální expert na změnu pohlaví našich dětí. Hrůzný experiment, který už běží po Evropě bezmála třicet let. V Evropě, v Kanadě, v USA, v Austrálii, na Novém Zélandu, stále ještě za hranicemi Ruska – je rodičovství zničeno a rozděleno. Rodičovství, jako spojení rodičů s dítětem, se záměrně ničí. Čísla odebraných dětí, 200 tisíc v Norsku, 300 tisíc ve Švédsku, 250 tisíc ve Finsku, v Německu, v Izraeli – takové obrovské množství – to je ukradené pokolení!

„ZÍTRA“: Na tomto pozadí vypadá naše Rusko jako ostrůvek křesťanského životního stylu...

I.B.: O mně často říkají: „To je ona, prvně utekla na Západ a nyní se stala světlou patriotkou!“ Ano, asi jsem patriot. Proto, aby se dalo ocenit naše Rusko, je potřeba možná prvně všechno ztratit. Za svoji chybu jsem zaplatila příliš vysokou cenu – vlastním synem a hroznou zkušeností.

Více než 100 ruských rodin okolo Ruska je na kolenou a křičí: „My jsme hosté z vaší budoucnosti. Nám na Západě ukradli naše děti. Podívejte se na naše trápení a zapamatujte si to. **Probudte se, zastavte ten mor třetího tisíciletí. Vybudujte železnou oponu tolerantnosti ke zvrácenostem. Vytlačte tu špínu za hranice Ruska!**“

Andrej FEFELOV

Mezinárodní občanské sdružení „RUSKÉ MATKY“

Preložil: OZ Biosféra www.biosferaklub.info

zdroj: <http://www.biosferaklub.info/co-se-na-nas-hrne-aneb-nocni-mura-moderni-evropy/>